

29 oktober 2017

'UW WIL GESCHIEDE'

Mattheus 26, vers 36 t/m 46

Wat bidden wij eigenlijk als wij tegen God in ons gebed zeggen 'Deze vraag vormt het thema van de preek.

Geen berusting

Ik ga eerst vertellen wat deze woorden niet betekenen. Misschien dat daar de preek onnodig lang van wordt voor uw gevoel, maar ik vind het heel belangrijk om eerst te vertellen wat 'Uw wil geschiede' volgens mij niet betekent. Want die woorden 'Uw wil geschiede' kunnen ook zo geweldig misverstaan worden met alle gevolgen van dien voor je geloofsleven. ... Het is jaren geleden, maar ik weet het nog goed: ik begeleidde twee ouders – een vader en een moeder – die een heel jong kindje verloren hadden door een ernstige ziekte. Vreselijk! ... 'Wij bidden niet meer het Onze Vader', zo zei die vader tegen mij. 'Want hoe kan je bidden 'Uw wil geschiede', als je zulke dingen moet meemaken?', zo zei hij tegen mij. ... Je begrijpt toch niets van die wil van God, als Hij blijkbaar zulke vreselijke dingen toelaat?

'Uw wil geschiede'. In de belevingswereld van deze vader waren de gebedswoorden 'Uw wil geschiede' een soort belijdenis in de zin van: 'U hebt alles in handen.' 'Uw wil is goed'. Door te bidden 'uw wil geschiede' buig je in gehoorzaamheid en ontzag voor Gods wil en Gods besluiten. ... Misschien kent u ook die uitdrukkingen wel die daar vaak bij gebruikt worden: 'de mens wikt, God beschikt'. God beschikt: God laat alles volgens Zijn wil geschieden, gebeuren'. Of, zoals ik laatst ook weer eens hoorde van iemand, toen het over iets ander heel ernstig ging wat er was gebeurd: 'het zijn geen mensen die het je aandoen'. Het zijn geen mensen..., nee het is God Die de dingen naar Zijn wil leidt. Alle dingen zijn besloten in Gods Goddelijke wijsheid en daarom dus ook volgens Zijn wil.

Ik vind dit heel moeilijk... en ook heel gevaarlijk om deze dingen te zeggen. Inderdaad: God heeft alles in handen. Er gaat werkelijk niets buiten God om. God is namelijk veel groter dan wij ons kunnen voorstellen..., wij kunnen God en Gods weg met ons mensen niet doorgronden..., het gaat ons verstand te boven en voor ons gevoel soms zo anders dan had moeten..., *maar niet alles is Gods wil*. Er gebeurt namelijk nog zoveel op deze aarde wat niet is volgens Gods wil, wat niet te begrijpen is, wat eigenlijk niet zou moeten kunnen en wat toch gebeurt. Waarom gebeurt het dan? Dat weet ik niet. Dat is en blijft een mysterie tot op de laatste dag van deze wereld. Maar juist daarom bidden wij: 'Uw wil geschiede', 'Heere, laat Uw wil op deze wereld geschieden!' Met de woorden 'Uw wil geschiede' bidden wij niet een belijdenis dat alles volgens Gods wil geschiedt en dat alles daarom ook in zekere zin goed is'. Met de woorden 'Uw wil geschiede' bidden wij tegen al die dingen in die niet volgens Gods wil zijn: al die duisternis die er op deze wereld is..., al die zonden..., al die pijn..., al dat onbegrijpelijke lijden..., alles wat wij mensen elkaar aandoen..., wij bidden, wij smeken tot God: 'Heere, laat Uw wil geschieden!' Verdrijf die duisternis! In mijn hart. Op deze wereld. Verdrijf die zonde! Verdrijf die ellende die wij zelf veroorzaken, die wij ondergaan... En laat Uw wil geschieden! Geef mij een hart, een verlangen om Uw wil te doen! Geef de wereld oog voor wat U met ons op het oog heeft!

De woorden 'Uw wil geschiede' bidden, dat is dus niet passieve berusting: 'God gaat Zijn ongekende gang met ons en wij moeten ons er maar in schikken, want ja... Zijn wil geschiede'... De woorden 'Uw wil geschiede' zijn geen passieve berusting, maar zijn juist een actief verlangen, een zich-willen-inzetten om Gods wil hier op aarde te doen..., een verlangen dat heel de wereld weer Gods wil zal kennen en zal doen.

Wel: een zoeken en verlangen naar Gods wil in de duisternis van de wereld

Op deze manier zien wij ook de Here Jezus bidden in de hof van Gethsemané. Heel mooi: Jezus neemt precies die woorden op de lippen, die Hij Zijn leerlingen met het Onze Vader had geleerd: 'Uw wil geschiede'. En hier in de hof van Gethsemané zien wij wat deze woorden 'Uw wil geschiede' betekenen. Jezus bidt bepaald niet met passieve berusting: 'Vader, wat er ook gaat gebeuren, het is goed hoor wat U wilt!' 'Want het zijn geen mensen die het Mij straks zullen aandoen.' Nee, hier in Jezus' gebed gaat het om iets anders. Jezus is in een hevige strijd verwickeld om die weg van gehoorzaamheid aan Zijn Vader te gaan. Hij bidt met alles wat in Hem is 'Uw wil geschiede' om daarmee Zichzelf op die weg van Zijn Vader te richten..., om Zijn Vader te blijven gehoorzamen, ondanks al die dreiging die er rondom Hem is. Jezus bidt wel drie keer 'Uw wil geschiede' om die weg van gehoorzaamheid vast te houden tot op het laatste moment van Zijn leven. Geen passieve berusting, maar een actief zoeken en bidden in de duisternis van wereld..., bidden tegen al die angsten in en tegen alle kwade machten en invloeden in die je willen beheersen, bidden tegen al je eigen wensen en gedachten in... het verlangen uitbidden om Gods wil te doen.

Ik vind het zo geweldig indrukwekkend wat er daar in die hof van Gethsemané gebeurt. Laten wij dat een moment in ons op nemen... en dan straks weer naar onszelf teruggaan...

Jezus gaat in de nacht voor Zijn sterven naar de hof van Gethsemané. Uit de twaalf neemt Hij drie van de leerlingen mee. Petrus en de zonen van Zebedeus (Johannes en Jakobus), de drie die wel vaker getuige mochten zijn van heel bijzondere, specifieke momenten. Maar nu niet zoals onlangs een verheerlijking op de berg, waar Jezus straalde in al Zijn heerlijkheid, nee nu gaan deze drie samen met Jezus de diepte in.

Jezus bereid Zich voor op wat komen gaat. Straks zal Jezus gevangengenomen worden en gekruisigd worden. Dan zullen wij weer kracht en moed op Zijn gelaat, ondanks wat er komen gaat. Maar nu Hij Zich daarop aan het voorbereiden is in de hof van Gethsemané, helemaal alleen... nu zien wij een heftige strijd... in eenzaamheid.. in spanning... Jezus is bedroefd, beangstigd tot de dood toe, zo zegt Hij het Zelf, doodsbenauwd!

En op dat punt zien wij Jezus bidden. Op zo'n moment kan je alleen nog maar bidden. Jezus bidt tot Zijn Vader: Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze drinkbeker – laat deze beker van lijden en oordeel – aan Mij voorbijgaan! Maar niet zoals Ik wil, maar zoals U wilt!' Jezus bidt nog een keer. (In je uiterste nood bidt je soms wel honderd keer soms hetzelfde gebed.) Jezus bidt nog een keer, maar nu lijkt Hij Zich meer over te geven aan wat komen gaat. Hij bidt: 'als deze drinkbeker aan Mij niet voorbij kan gaan zonder dat Ik hem drink, laat Uw wil geschieden'. En Jezus bidt nog een keer. Jezus is in intens gebed tot Zijn Vader om deze weg die voor Hem ligt, te gaan aanvaarden. In hevige strijd, doodsbenauwd..., met Zijn pijn, met die Godverlaten dood voor ogen... Jezus is in hevig gevecht met Zichzelf om deze weg die voor Hem ligt te aanvaarden... om tot die allerlaatste stap te komen van volledige zelfvergeving... Jezus is in hevig gevecht om dit te gaan doen, te gaan dragen... voor u en voor mij... Wat een strijd..., vol dodelijke ernst... en vol van liefde. Wat heeft het er binnen de drie-enige God vreselijk om gespannen... om u en mij te redden.

Indutten of op je hoede zijn? Wat speelt er in mijn hart?

Maar wat een contrast vormt deze gebedsstrijd van Jezus met wat Zijn leerlingen op dat moment doen! Want die Petrus, Jakobus en Johannes zitten niet gespannen mee te leven..., nee, zij zijn in slaap gevallen. Hun oogleden waren te zwaar geworden.

Op de ene plek van de hof van Gethsemané zien wij Jezus ons voorgaan... in Zijn zoeken, in een gebedsworsteling om

Zijn leven in overeenstemming te brengen met de wil van Zijn hemelse Vader. En een paar meter verderop zien wij zien Zijn leerlingen aan wie de ernst van het hele gebeuren op dit moment ontgaat..., zij waken niet mee..., zij zijn ingedut... en beseffen niet wat er op dit moment op het spel staat... Slechts een paar meter van elkaar verwijderd... en toch een wereld van verschil...

Waar bevind ik mij in deze geschiedenis? Hoe sta ik in de wereld? Zoek ik, worstel ik in mijn leven om Gods wil te doen? Is het mijn gebed, mijn diepe verlangen om mijn leven aan Hem, aan Zijn wil, toe te wijden? Of word ik roezig van al die prikkels en al die dingen die er in het leven op mij afkomen... en laat ik ook mijn oogleden meer en meer zakken?

Ik ben op dit moment een boekje aan het lezen van professor Herman Paul, wat mij hierbij een beetje heeft opgescherpt. Het heeft mij geholpen om deze geschiedenis in de hof van Gethsemane wat dichterbij te krijgen. Professor Paul schrijft in zijn boekje – ik vertel u even iets van zijn theorie - dat veel keuzen en beslissingen in ons leven niet met ons hoofd, maar in ons hart worden gemaakt. Terwijl wij in onze westerse cultuur heel hoog opgeven van onze ratio, van wetenschap, van kennis, van rationele beslissingen..., hebben heel veel beslissingen gewoon met ons hart, met ons gevoel, met ons beleven te maken. Daar vallen de beslissingen. De mens is namelijk veel meer dan zijn verstand. Ons verstand kan wel zeggen 'dit of dat', maar in ons hart spelen soms heel andere dingen af. Ons hart is echter geen afgesloten ruimte, die diep verscholen is in ons binnenste, veilig beschermd voor alle invloeden..., nee, ons hart is een open ruimte waar allemaal prikkels, ideeën, opvattingen, meningen en ervaringen zich weten binnen te dringen en ons verlangen vormen. Wij mensen hebben niet door, zo zegt professor Paul, hoeveel van al die prikkels uit deze samenleving – denk aan: reclame, meningen, social media, modetrends, alledaagse opvattingen enzovoort - ons hart binnenkomen en ons van binnen weten te vormen. De reclamewereld weet het wel: heel veel reclames bestaan daarom niet uit een uitgebreid theoretisch verhaal waarom bepaalde artikelen zo begerenswaardig zijn... heel veel reclames doen geen beroep op ons verstand, maar op ons hart: zij laten plaatjes zien, statements, brengen een bepaalde ervaring in beeld, appeleren aan je gevoel. Want je hart..., daar worden de keuzen gemaakt.

Nu nog een keer de vraag: hoe staan u en ik in deze wereld? Want ook ik als christen wordt door zoveel dingen beïnvloed, zonder dat ik het doorheb. Al die prikkels die op mij afkomen..., verhalen..., mensen..., beelden... ze vormen mijn diepste ik. Ben ik mij daarvan bewust? Of ben ik aan het indutten? Ben ik in alles wat op mij afkomt..., alles wat ik verlang... en wat ik vrees... ben ik geconcentreerd op Gods wil? Bid ik en verlang ik om Gods wil te doen in alles wat op mij afkomt en wat ik meemaak? Of zijn mijn oogleden door alles wat op mij afkomt zwaar geworden?

Niet die boze buitenwereld is het probleem..., maar het gevecht in mijn hart... het interne gevecht in mijn hart wat er op de eerste plaats moet komen in mijn leven... waar ik mij door laat leiden... wat de meeste aandacht zal ontvangen... Heere, laat Uw wil geschieden!

Aan de oppervlakte gezien is het helemaal niet zo moeilijk om Gods wil te doen. Uw wil geschiede? Ach, ik zondig praktisch nooit tegen de Tien Geboden. Ik heb nog nooit een moord gepleegd. Ik heb nog nooit echt iets gestolen. Vloeken doe ik ook niet en mijn vader en moeder krijgen ook best wel voldoende eer, al zeg ik het zelf. Maar dat gevecht in mijn hart..., waar al die prikkels van buiten een plaats proberen te krijgen... Bijvoorbeeld dat streven naar eer, naar waardering, wat zoveel in deze wereld gebeurd... hoe zeer heeft dat ook in mijn hart een plaats gekregen? ... Of dat 'niet over je heen laten lopen' en dat 'voor jezelf opkomen' – natuurlijk: soms is dat heel belangrijk – maar in hoeverre neemt het mij in beslag? Als ik op mijn teentjes ben getrapt? Als ik heel erg gefrustreerd ben om iets? Wat gebeurt er dan

in mijn binnenste? En wat komt er dan uit mijn hart? Naasteliefde? Vergeving? Liefde zelfs voor mijn vijanden, voor degenen waar ik een afkeer voor voel? Of is het bitterheid, is het een verlangen om iemand terug te pakken, waarmee mijn hart wordt gevoed? 'Vader, Uw wil geschiedde?' ... Of nog iets anders: hoezeer is dat 'maak wat van je leven' en 'doe wat je hart je ingeeft' en 'volg je passie' wat je overal hoort ook mijn hart binnengedrongen? Of die neiging om een ander te beoordelen, te veroordelen, zoals je zo vaak om je heen ziet. ... Of die verleidingen, die verlangens in je hart, die niet zuiver maar o zo gewoon, als je de wereld moet geloven... Het gaat niet slechts om die boze buitenwereld om ons heen... Capelle aan den IJssel is nog steeds geen donker Gethsemané, ook al gebeurt er zoveel narigheid om ons heen..., de echte strijd speelt zich af in ons hart. En als ik aan mijn eigen hart denk..., lijk ik dan op die discipelen die de gevaren niet opmerken, maar alles maar laten gebeuren..., of ben ik zoals mijn Heiland en Redder in diep en ernstig gebed met mijn hemelse Vader... en smeek ik Hem dat mijn hart op Zijn wil zal zijn gericht? Dat is de vraag als je het Onze Vader bidt.

God wil ons vrijmaken!

Uw wil geschiedde... Als je deze woorden meebid, dan vertel je de Here God dat het je diepe verlangen is om Hem te dienen, om Hem te eren... op alle terreinen van je leven. Je bidt tegen alle verleidingen, angsten en zorgen in... en je geeft je leven aan Hem. Dat klinkt als iets heel groots... en het is ook heel ingrijpend... het is sowieso een dagelijks gevecht met je eigen hart.. maar dit wil ik u tenslotte meegeven: het is ook iets heel moois als je je zo op God richt door te bidden 'Uw wil geschiede'. Want God wil ons niet tot een slaaf maken..., zodat wij slaafs precies zullen leven naar Zijn wil..., *God wil ons ten diepste vrij maken... en ons brengen tot de bestemming waarvoor Hij ons heeft bedoeld.* Want wij zijn niet bedoeld om vastgeketend te zijn aan ons moeten, onze idealen, ons eigen ik wat soms zo dominant kan zijn. Wij zijn niet bedoeld om kuddedieren te zijn van wat men vindt., wat iedereen doet... en wat ik eigenlijk zou moeten bereiken in mijn leven. God wil ons vrijmaken. *Als wij 'Uw wil geschiede' bidden, dan bidden wij of wij los mogen komen van ons eigen ik... dat wij vrij worden van alles wat ons bindt en wat een claim op ons legt... en dat wij vervuld worden met de goede wil van God.* Zoals wij straks ook zullen gaan zingen na de geloofsbelijdenis: 'neem mijn wil... en maak hem vrij... dat hij U geheiligd zij.'

Als wij bidden 'Uw wil geschiede' dan bidden wij tegen onze zelfhandhaving in... tegen het ik vind, ik denk, ik voel, ik moet... wij bidden onszelf los... los van ons streven en moeten... los van onze angsten en zorgen... en wij geven ons over... wij geven ons over aan de liefde en de liefdevolle wil van God... Wij verliezen onszelf en onze eigen wil in Gods liefde. ... Gods wil is mijn wil geworden. Gods verlangen met deze wereld is mijn verlangen geworden. Gods wil tot liefde is mijn wil tot liefde geworden. Wij zijn niet meer met onszelf bezig... maar weten ons geborgen in God en Zijn goede wil.

Ik kijk nog een keer Jezus in de hof van Gethsemane. Wat een strijd! En wat een weg heeft Hij nog te gaan. Maar kijk! Hij staat op. De echte strijd is inmiddels gestreden, nu Hij in gebed Zich heeft toevertrouwd aan de wil van Zijn hemelse Vader.

'Vader, laat Uw wil geschieden!' 'Laat Uw wil mijn leven vullen.' Met dat gebed op de lippen kunnen wij de duisternis tegemoet... wat de toekomst ook zal brengen...

Eens zal heel de wereld vol zijn van Gods wil tot liefde en vrede.

Heeft u vragen of een reactie: ds. E.G. (Eddy) de Kruijf // 010 210 89 71 // dekruijf@live.nl